el pèsol negre

publicació llibertària del Berguedà

difusió gratuïta!

2000 exemplars
II època núm. 15
gener-febrer-març de 2004

L'anarquia és la màxima expressió de l'ordre

L'hostaleria: el gremi de l'explotació

La mort del sector tèxtil i de les mines durant els anys vuitanta va suposar que molts treballadors en actiu marxessin de la comarca, altres van aconseguir prejubilacions i "solucions" similars.

Quan els emprenedors vull dir explotadors van guanyar turisme ho ha d'arreglar tot. Però el suposat turisme -que mai acaba d'arribar del tot- només beneficia a quatre. Fer del Berguedà un parc temàtic on només és viu el cap de setmana no soluciona res. I molts sabem que quan polítics i empresaris parlen de turisme volen dir que ens faran fregar plats o treballar com aiudants

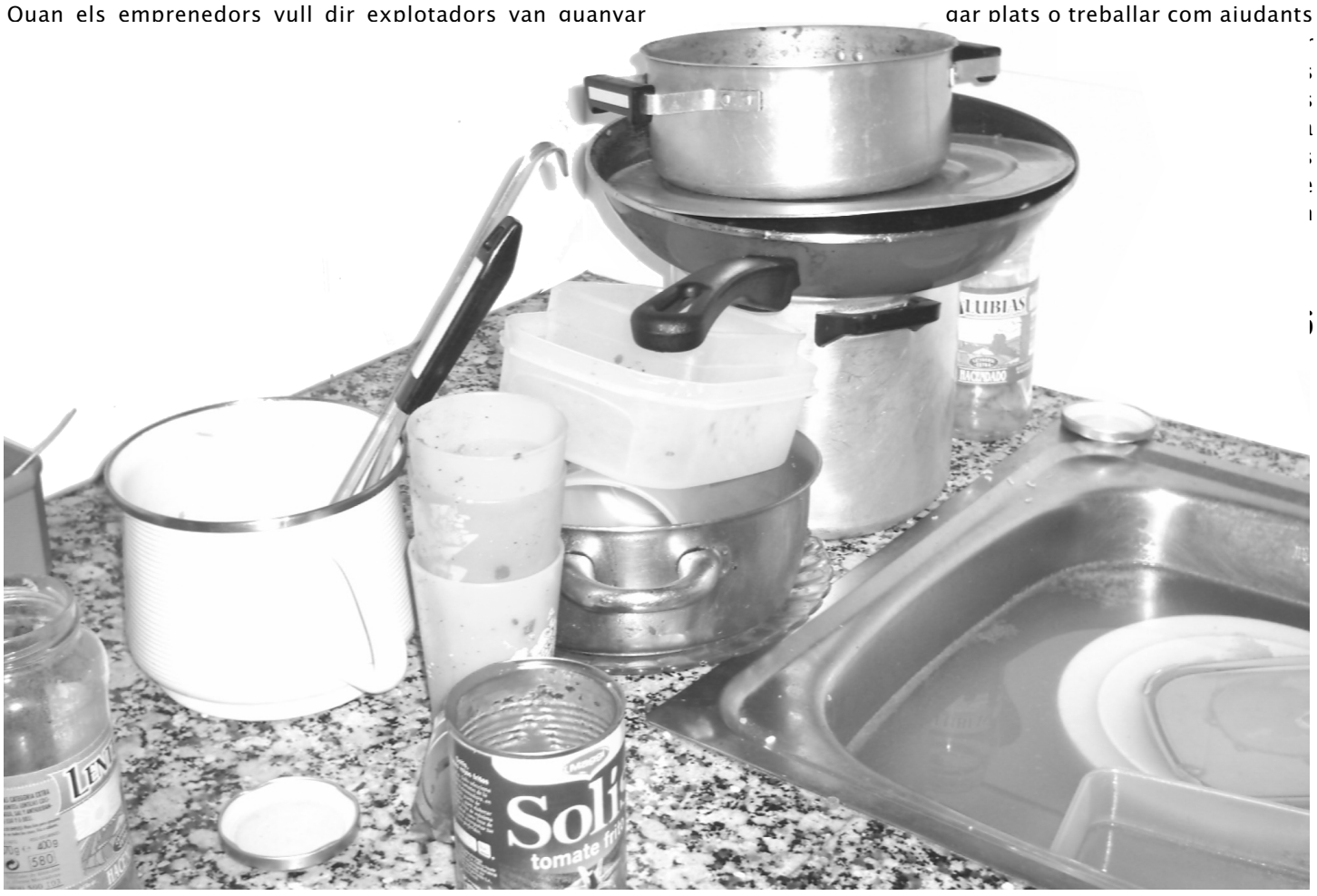

Més sobre el Clot del Moro

A l'anterior número del *Pèsol Negre* apareixia en portada l'afer del Clot del Moro. El fet d'airejar els draps bruts dels diversos interessats en la qüestió va provocar intranquil·litat. Un dels primers que es va posar nerviós fou el polèmic alcalde de Castellar de N'Hug, el qual va adreçar un correu electrònic, entre innocent i intimidatori, "demanant" que ens poséssim en contacte amb ell.

Mentrestant hem llegit a la premsa burgesa noves notícies sobre la inauguració i posada en funcionament del carrilet i sobre la voluntat d'arribar a un acord amb els diversos mafiosos implicats per part del nou govern de la Generalitat.

Més tard vam rebre el correu d'una lectora oferint la possibilitat de facilitar-nos nova i reveladora informació, tot i que finalment es va desdir. Finalment, vam rebre un article sobre un dels implicats: el senyor Salmerón. En el present número del *Pèsol Negre* us oferim l'article que sobre aquest personatge ha fet aquest amable lector i col·laborador.

····➤ Pàg 3

Berga amb els presos en lluita

Ja són set les morts a les presons durant aquest nou any 2004 i només una ha estat "investigada".

I segueixen les tortures, maltractaments, intimidacions i altres vexacions que sembla que no importen a ningú.

"Alguna cosa hauràn fet per estar a la presó" pensen la majoria. I sí, alguna cosa han fet: néixer en una classe miserable, condemnats al fracàs per la divisió de classes capitalista o bé ser rebels i lluitar amb urpes i dents contra un sistema assassí. Però no cal cap motiu per entrar a la presó; només pensar, tenir una ideologia dissident, és motiu per acabar entre reixes.

Però hi ha persones preses amb dignitat que no es deixen trepitjar i lluiten per fer-se valer.

Com en Roberto, amic llibertari, que ha protagonitzat moltes vagues de fam exigint el que diu la seva llei: estar a prop dels seus i no en una presó a l'altre punta de la península.

Per tots ells i pels presos independentistes un nodrit grup de persones ens concentrarem a la plaça Sant Pere el passat Nadal.

····➤ Pàg 5

2 *Editorial de la publicació i poesies*

4 *Sobre la seva llei electoral*

7 i 8 *La questión del poder en las sociedades primitivas*

11 *Entrevista a un republicano federal*

Castellano

¡Por fin podeis tener otro número del *Pèsol Negre* en vuestras manos!

Llega con un mes de retraso, así és, pero lo importante es que vuelve, porqué mala hierba nunca muere. Queremos dejar claro otra vez que NO SOMOS PROFESIONALES y que lo único que nos mueve son las ganas de intentar cambiar todo aquello injusto que nos afecta dia a dia. Así que ya sabéis: el Pèsol sigue y seguirá; y esperamos que a partir de ahora se respete al maximo su perdiodicidad (se hará lo que se pueda).

Bueno, centrándonos en la actualidad ya tenemos aquí, otra vez, la farsa grotesca de las elecciones. Otra vez más los políticos salen de debajo de las piedras y nos recuerdan que son muy demócratas y que estan aquí para solucionar nuestros problemas. Pero todos recordamos perfectamente el caso que nos hicieron cuando dijimos NO a la guerra, por poner un ejemplo. Nosotros, que no nos chupamos el dedo, negaremos nuestro voto a esta gente; sabemos que para ellos la política no es ningún medio para llegar a nada sino una finalidad en sí misma. Sabemos que no solucionarán nuestros problemas; es natural: ellos no los viven. Ellos no tienen que servir horas y horas en un restaurante por un salario ridículo, o pasarse la vida dentro de una fábrica, ni buscar un pisillo de alquiler barato, ni gastarse un montón de dinero en transporte "público", etcétera. Todo esto sólo lo sabemos los que lo vivimos, y si alguien lucha por ello seremos nosotros. Por esta razón queremos ser nosotros los únicos en decidir sobre nuestras vidas.

El panorama actual es desolador, quizá recuerda excesivamente a Cánovas y Sagasta. La verdad es que el PP y el PSOE, únicos partidos con posibilidad de gobernar, són dos opciones idénticas. Unos convirtieron las prisiones en centros de exterminio con la creación del FIES, dieron carta blanca a las Empresas de Traficantes de Trabajadores, participaron en la creación de grupos terroristas com el GAL, etcétera. Aquellos eran de "izquierdas", dicen. Y la derecha, como siempre; entre otras cosas ha destacado por apuntarse a una guerra estúpida al margen de la opinión de todo el país, por el despido libre (bajo la máscara de distinto tipo de contratos), por la ilegalización de partidos políticos y medios de comunicación; o fomentando la privatización de diferentes servicios sociales conseguidos con las mil luchas del movimiento obrero.

Pero si ese par apestan, no podemos decir menos de los comunistas, una ideologia completamente fracasada históricamente que no ha sabido resolver el problema del poder; en fín: una simple caricatura del fascismo.

Se aproximan las elecciones y las promesas, pero nosotros seguimos igual de pobres y de ricos que antes, igual de cabreados, igual de explotados y sobretodo cansados; cansados de esta farsa que sabemos que no nos traerá nada bueno.

Compañeros y compañeras, el catorze de marzo los que no trabajáis aprovechad para dormir que es domingo y cojeos el día con calma.

Català

Per fi podeu tenir de nou un altre numero del *Pèsol Negre* a les mans!

Arriba amb un mes de retard, sí, però l'important és que torna, perquè "mala hierba nunca muere". Com estem farts de dir, NO SOM PROFESSIONALS i l'únic que ens mou és l'afany d'intentar canviar tot allò injust que ens afecta dia a dia. Així que ja ho sabeu: el pèsol segueix i seguirà; i esperem a partir d'ara respectar al màxim la periodicitat (es farà el que es podrà).

Bé, centrant-nos en l'actualitat ja tornem a tenir la farsa grotesca de les eleccions aquí. Un cop més els polítics surten de sota les pedres i ens recorden que són molt demòcrates i que estan aquí per solucionar els nostres problemes. Però tots recordem perfectament el cas que ens van fer quan déiem NO a la guerra, per posar un cas. Nosaltres, que no ens mamem el dit, negarem el nostre vot a aquesta gent; sabem que per ells la política no és cap mitjà per arribar a res sinó una finalitat en sí. Sabem que no solucionaràn els nostres problemes; és natural: ells no els viuen. Ells no han de servir hores i hores en un restaurant per un sou ridícul, o passar-se la vida dins una fàbrica, ni buscar un piset de lloguer barat, ni gastar-se un munt de diners en transport "públic", etcètera. Tot això només ho sabem els que ho vivim, i si algú lluita per això serem nosaltres. És per això que volem ser nosaltres els únics a decidir sobre les nostres vides.

El panorama actual és desolador; potser recorda massa Cánovas i Sagasta. La veritat és que PP i PSOE, únics partits amb possibilitat de governar, són com dues gotes d'aigua. Uns convertiren les presons en centres d'extermini amb la creació del FIES, donaren carta blanca a les Empreses de Traficants de Treballadors, participaren en la creació de grups terroristes com el GAL, etcètera. Aquells eren d' "esquerres", diuen. I la dreta, com sempre; entre d'altres ha destacat per apuntar-se a una guerra estúpida obviant l'opinió de tot el país; legalitzant l'acomiadament lliure (sota la màscara de diversos tipus de contractes); il·legalitzant partits i mitjans de comunicació; o fomentant la privatització de diferents serveis socials aconseguits en mil lluites del moviment obrer.

Però si aquest parell fan pudor, que podem dir dels comunistes? una ideologia completament fracassada històricament que no ha sabut resoldre el problema del poder; en fi: una simple caricatura del feixisme.

S'acosten les eleccions i les promeses, però nosaltres seguim igual de pobres i de rics que abans, igual d'emprenyats, igual d'explotats, i sobretot cansats; cansats d'aquesta farsa que sabem que no ens durà res de bó.

Companys i companyes, el catorze de març els que no treballeu aprofiteu per dormir que és diumenge, i agafeu-vos el dia amb calma.

Tropezándome

Tropezándome
con la súcia realidad,
recordándote
todo me sienta mal.
Desde que se fué
intento caminar
por la senda que
me llevará a olvidarte de una vez,
no he parado de llorar.
Te quiero ver
pero lejos tú ya estás.
Volveré a ser
un chiquillo nada más
en busca de
una estrellita fugaz.

Sólo me quedé
tirado en el sofá,
nado en un sinfín
de dudas sin contestar.
Tu recuerdo a mi
me hace suplicar
que a ver si por fin
paro un poco de pensar en ti otra vez
me cansado de esperar.
Quiero tener
la cabeza despejá
así podré ver
más allá del ventanal,
donde me acerqué
para a tí verte pasar.

Vivo de una luz
que siempre está apagá.
Y es que es mi obsesión
no dejáste ná de ná.
Sigo aún tu voz
y me hincho de pensar
que algun día tu
volverás y me dirás:
Despiértate
no te cansas de sobar?
levántate
llegas tarde una vez más.
Y por fin ver
que es una pesadilla más.

Manolito

Es dóna a tot aquell que la cuida.
Senzilla, rica, mestra, així es ella.
Menyspreada, ignorada, violada fins el més profund de la seva pell.
Font capdalosa reemplaçada per fonts ermes, cor de la vida.
Així és la terra.

Àngel

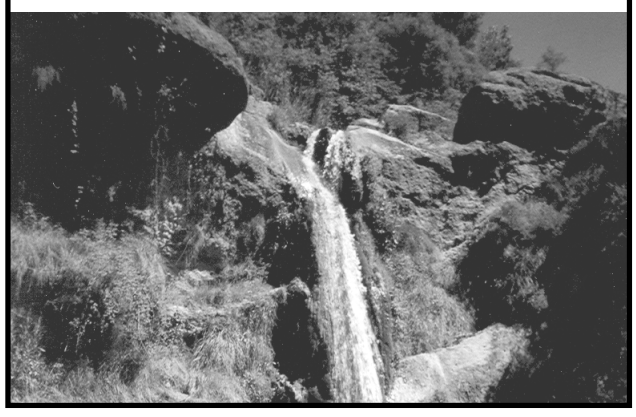

I recorda...

>>Per posar-te en contacte amb el *Pèsol Negre* envia'ns un correu electrònic a:

pesolnegre@hotmail.com

El *Pèsol Negre* és la revista del poble i la fem entre tots, envia'ns articles, notícies poesies i allò que vulguis!

Properament esperem poder tornar a oferir l'editorial també en llengua àrab.

>>El *Pèsol Negre* es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

>> Volem demanar disculpes a tots aquelles i aquelles que ens han enviat articles i que no hem pogut publicar o bé per falta d'espai (serán publicats en números següents) o perquè ens hem retrassat en l'edició d'aquest numero i han quedat desfassats. Us demanem comprensió i que seguiu enviant-nos les vostres col.laboracions.

>> La premsa anarquista erradica la ignorància i la submissió al poder.

En Salmeron i el Clot del Moro

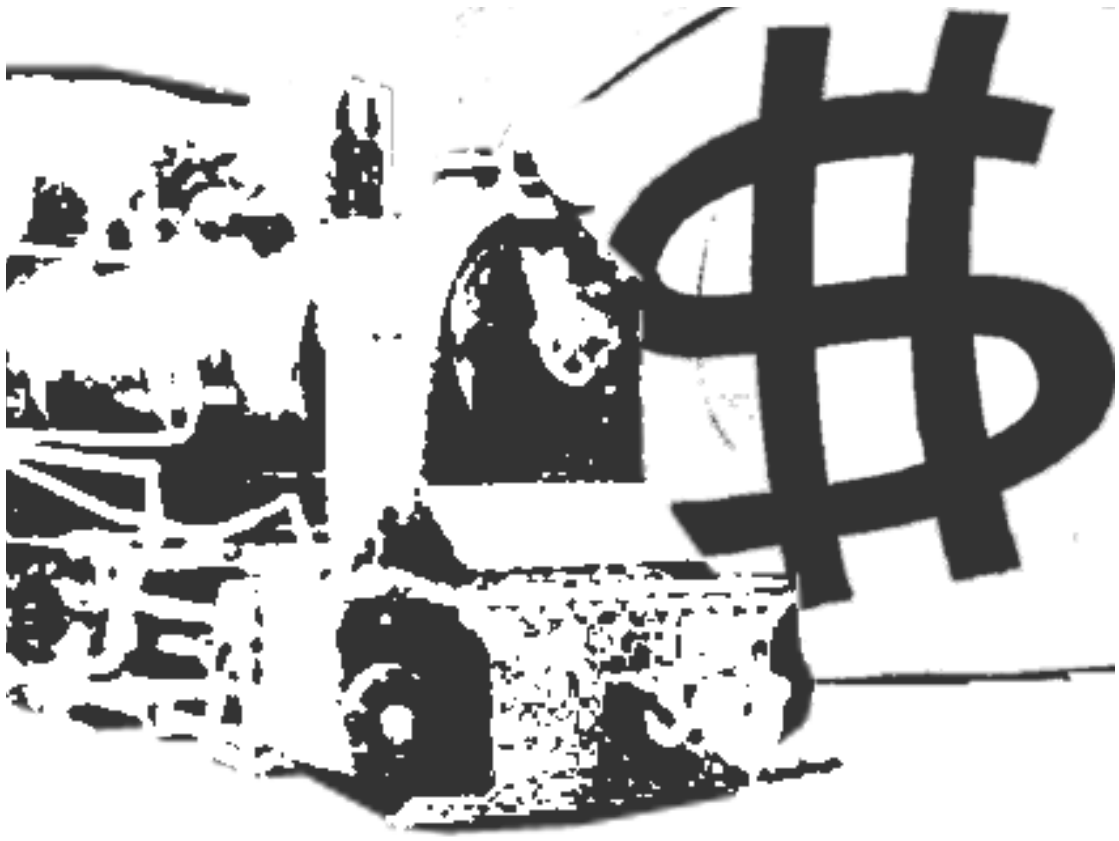

Des de l'any 1939 que no s'ha produït una ocupació tan escandalosa a Catalunya. Em refereixo al Clot del Moro. Sembla ser que la Generalitat de Catalunya vol rememorar aquella fita tant preuada pels deixebles d'en Franco i es vol apropiar del Clot del Moro, capitanejada pel "General Salmeron", que els ciutadans de Catalunya a través dels impostos estem mantenint.

En Carles Salmeron va arribar fa una colla d'anys al Berguedà, amb el propòsit, segons es posa de manifest, d'enriquir-se dels fons públics... i així ho està fent. Es va crear una entitat anomenada CEFIS, amb l'objectiu de retornar el tren a les contrades Poblatanes i Castellaneses. L'arxipopular i conegut Salmeron va manipular en el seu dia a CEFIS per obtenir vehicles antics de gran valor pecuniari, i ha creat la Fundació Museu del Transport i l'Escola de Restauració de Vehicles Antics per tapar l'expedient. "Són meus!"...-esmola l'ignorant, referent als vehicles antics-. Seran del CEFIS Salmeron. Però es veu que no en té prou amb uns quants vehicles antics, sinó que a més està gestionant el Museu del Transport de Catalunya. És clar que aquest Museu no és de la seva propietat tampoc...però com si fos seu. Amb els diners recaptats va engreixant el seu compte corrent. Si continua a aquest ritme "el senyor del Banc Popular" li dirà al Salmeron que no en porti més que no hi caben! I tot això qui ho paga? És clar: tots nosaltres.

Però el més bo és que el Salmeron encara no en té prou amb això. N'han sentit a parlar del tren turístic de La Pobla de Lillet - Castellar de n'Hug? Doncs el Salmeron també el vol. No en té prou amb vehicles antics i un Museu... que a sobre vol apropiar-se ara d'un projecte que l'Alt Berguedà necessita per sobreviure. Si no m'erro aquest projecte l'ha finançat la Generalitat de Catalunya, per la qual cosa vol dir que és públic i tots hi tenim dret... o bé només s'ha d'enriquir altra vegada el Salmeron? L'avarícia ha arribat a tal extrem que hi ha personatges de la política comarcal que no es poden acostar al Clot del Moro. La denúncia està garantida, encoberta per unes testificacions d'alumnes i professors de l'Escola de Restauració que són extorsionats pel Salmeron. "Si no declares, perdràs la feina!" -esmola l'ignorant.

Però bé, la vida està muntada així. Sempre hi ha gent que viu del "cuento"...però el Salmeron sobrepassa els límits, perquè com diu el dret internacional: "la llibertat d'hom s'acaba quan comença la d'altri" i aquest personatge ens està prenent la feina i la vida a una comarca que, per sort, alguns ens estimem. I espero que algun dia es faci justícia i com diu la dita popular.... "l'avarícia trenca el sac". Vagi en compte Salmeron. Desterrem els vividors!

L'estornell volador

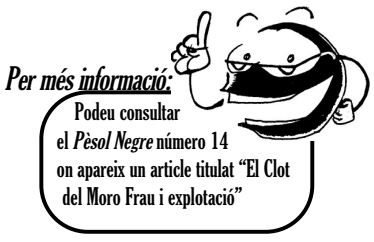

<<notícies breus>>

L'ESPERIT NADALENC DELS EMPRESARIS DEL TÈXTIL

El número de treballadors del tèxtil segueix baixant i aquest sector ha passat a ser al Berguedà minoritari. Ara bé, des del seu naixement, aquest sector ha anat de la mà de l'explotació més salvatge a tots els nivells i pel que sembla, fins que quedi el darrer teler o el darrer ordidor, hi haurà explotació salvatge.

El senyor Canudes, amo de diferents empreses tèxtils, va tancar una fàbrica de telers situada a la Plana (Avià) deixant quinze treballadors al carrer. El fet va ocórrer just abans de Nadal. El Nadal per aquests treballadors deu haver estat incert sense tenir noticies sobre el seu futur laboral (suposem que els sindicats grocs ja es deuen estar repartint el poc que tenien a guanyar aquests explotats). El qui deu haver passat un bon Nadal és el senyor Canudes al seu xalet de Casampons. Després diràn que quan una fàbrica tanca hi perd tothom de igual manera...

LA TÈRMICA DE CERCS SEGUEIX ENMERDANT-NOS

Ja fa vint-i-cinc anys que un company denunciava en un mitjà llibertari Berguedà l'acció assassina de la tèrmica de Cercs que tant de mal fa a la nostra terra. Avui encara tot segueix igual i poques veus s'alcen en contra i ningú fa res. Semblem idiotes. Se'ns pixen a sobre ens diuen que plou i a sobre ens ho creiem... Contra les agressions al planeta i per un ecologisme compromès, llibertari i independent: acció directa!

BERGA AUGMENTARÀ EL NOMBRE DE GUÀRDIES URBANS

Una de les primeres decisions del nou govern municipal ha estat aquesta. Per equiparar-se a la resta de municipis -cal ser igual de burros que els altres-. Bé en tot cas, el que sí que seria convenient és que els "urbanus", per distingir la seva tasca de la dels mossos que és del tot repressora, no portessin armes i per la seva activitat i la seva actitud deixessin enrera el seu rol policíac per esdevenir uns treballadors municipals multifuncionals d'ajuda i no de destorb ni repressió -que d'això ja en tenim prou-.

LA LLIGA FORA DE BERGA I FORA DE CATALUNYA

La Lliga Regionalista de Catalunya anomenada Convergència i Unió (CIU) des que es va restaurar la monarquia borbònica a deixat de governar a l'Ajuntament de Berga i també a la Generalitat de Catalunya. El regnat dels Pujol, Farguell, Badia i companyia a finalitzat. Ara governen els socialdemòcrates d'ERC i PSC i els comunistes d'IC a la Generalitat i el PSC a Berga.

Per descomptat que aquests gorverns del canvi no canviaràn res. Ni volen ni poden. Per mitjà dels mecanismes que el sistema ofereix no es pot canviar res substancial. Aquest sistema es seguirà basant en l'explotació, la injustícia i la inconsciència. Ara toca engreixar uns altres porcs..., però que cullons molts no podem negar l'alegria que ens ha suposat contemplar el final dels regionalistes i tota la patoleia que vivia gràcies a ells.

PRESÓ AL BAGES

Darrerament em pogut llegir i sentir a través de diferents mitjans de comunicació que es construirà una presó al Bages. Més enllà dels diferents "xanxullos" econòmics que acompanyen aquest fet (especulació sobre el terreny, constructores, amiguismes, etc.), volem destacar que no volem presons enlloc. Contra la hipocresia social, contra el feixisme democràtic: lluita! Cal lluitar contra els estats i les seves presons que negen la condició humana a tantes persones.

INSEGURETAT CIUTADANA ?

Si no teniem prou amb els mossos d'esquadra i algun mico pelat que altre, ara a sobre algú es dedica a trinxar-ho tot pels carrers de Berga. Ara polítics i policia ja tenen l'excusa perfecte per augmentar el control social. Estem arreglats.

Pep i tu

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

plaça Europa nº7
08600 berga
tel.botiga
938212895

Sobre la llei electoral

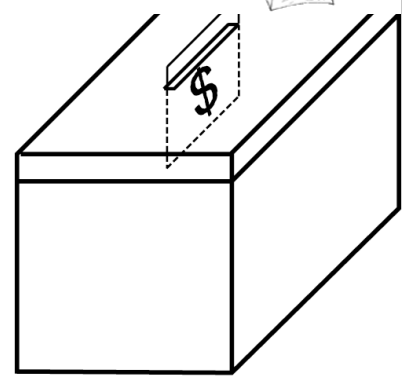

Aquesta democràcia participativa en la que no creiem però vivim, té llacunes que fins i tot incomoden als que sí que hi creuen. Són sobretot el cas de les llistes tancades i de la Llei d'Hondt, que afavoreix als partits majoritaris i per això mateix es perpetuarà.

Els elements que caracteritzen el sistema electoral espanyol al Congrés dels Diputats són:

A/ la circumscripció (la provincia). En moltes circumscripcions el nombre d'escons a repartir és molt petit i per tant un resultat proporcional resulta impossible;
B/ el sistema de distribució d'escons fa que hi hagi gran representació de províncies poc poblades i poca de les més poblades. La Llei Electoral estableix una representació mínima inicial de 2 diputats;
C/ el nombre de diputats serà, segons la Constitució, entre 300 i 400; actualment són 350;
D/ el partit que no superi el 3% dels vots no podrà participar en el repartiment d'escons. En les municipals i autonòmiques aquesta nota de tall està al 5% dels vots;
E/ amb aquesta normativa els partits majoritaris es veuen sempre beneficiats i els partits mitjans es veuen perjudicats. Amb un augment de la proporcionalitat els grups grans perdrien escons a favor dels petits.

EXEMPLE D'APLICACIÓ DE LA LLEI D'HONDT

Imaginem una imaginària Republica d'A on hi ha 21 escons i vint mil habitants. Es presenten 6 partits: el PGB (Partido de la Gente del Bar), el PGM (Partit Grouxo-marxista), el PP (Partit Populista), el PBE (Partit de la Barretina i l'Espardenya), la LN (Lliga de Ningú), i el PNP (Partit dels que No prenen Partit).

El resultat electoral és el següent:

- El PGB aconsegueix treure del bar a 4500 individus que els voten a canvi d'uns quants carajillos pagats a la seu del partit (22'5% dels vots).
- El PGM, seguidor de l'il·lustre Marx (Grouxo Marx), acapara 2700 vots (13'5%).
- El PP amb la seva propaganda populista aconsegueix 1500 vots (7.5%).
- El PBE amb la seva crida a la nació aconsegueix 900 vots (4.5%).
- La LN amb el seu lema "Vota a ningú, tothom guanya", obté 500 vots (2.5%).
- El PNP amb la seva línia centrista tan assenyada obté 50 vots (0.25%).
- Els vots en blanc són 1850 (9.25%).
- L'abstenció és de vuit mil votants, una majoria aplastant (40% del cens), de manera que han votat dotze mil persones. Recordeu que els percentatges dels partits són sobre el total de vots, de manera que el partit més votat (PGB) en realitat només té un suport del 22'5% del cens, i així successivament.

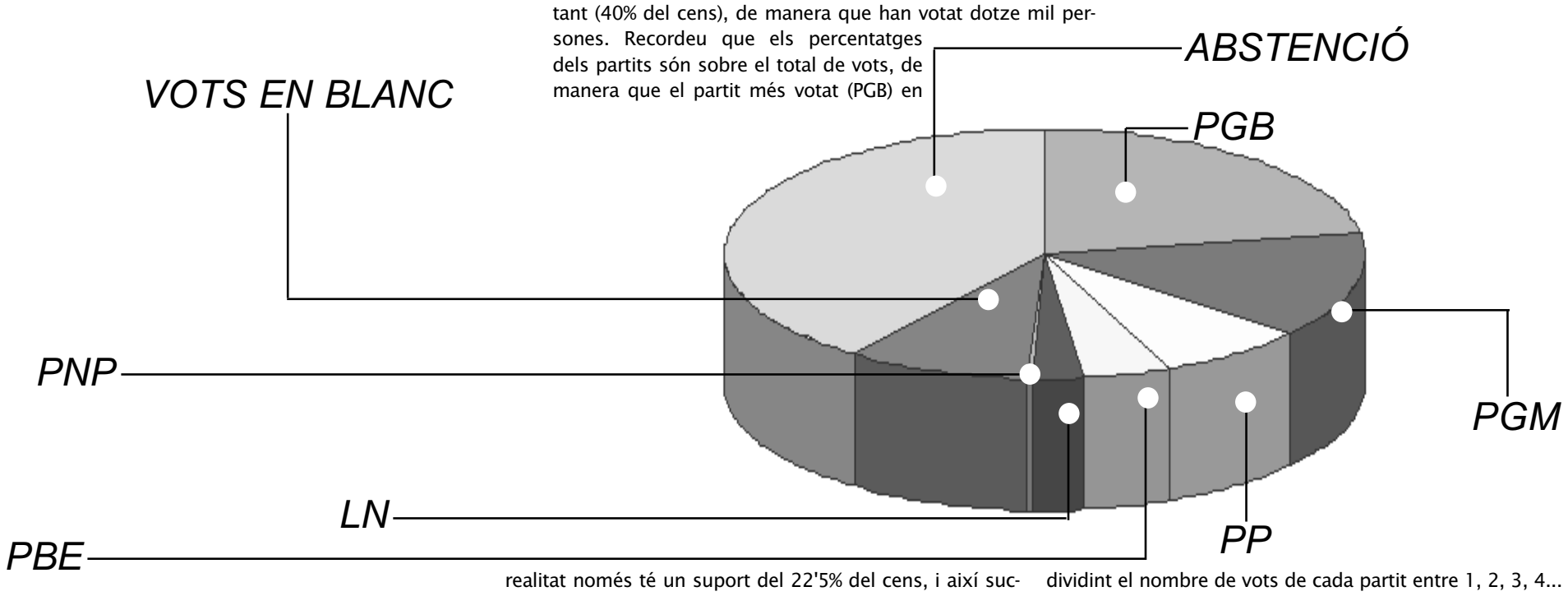

La Llei d'Hondt anul·la qualsevol representació als abstencionistes (40% del cens) tot i ser la primera força, i als 1850 votants en blanc tot i ser amb el 9.25% de vots la tercera opció més votada (o quarta si tenim en compte els abstencionistes).

La Llei electoral estableix també que per tenir dret a ocupar un escó s'ha de superar el 5% de vots; en el nostre cas són 600 vots. Això vol dir que tan la LN com el PNP tampoc tindran representació.

Només el PGB, el PGM, el PP i el PBE tenen l'opció d'ocupar escó. Recordem que entre les quatre formacions només sumen 9600 vots sobre vint mil. Menys de la meitat de la població, doncs, té la possibilitat de ser representada.

A continuació s'aplica la llei de repartiment d'escons als quatre partits, i es fa de la següent manera: es fa una taula dividint el nombre de vots de cada partit entre 1, 2, 3, 4... i es van assignant escons al major dels nombres successivament. En el cas d'igual nombre, l'escó va pel partit més votat. Vegem en el nostre exemple com quedaria:

PGB	PGM	PP	PBE
4500	**2700**	**1500**	**900**
2250	**1350**	**750**	**450**
1500	**900**	**500**	300
1.125	**675**	375	225
900	**540**	300	180
750	**450**	250	150
643	386	214	129
563	338	188	113
500	300	167	100
450	270	150	90

D'aquesta manera el nou Govern de la República d'A estaria compost per 10 escons del PGB (47'6%), 6 del PGM (28'57%), 3 del PP (14'28%), i 2 del PBE (9'52%).

Veieu la diferència entre el percentatge de vots i el percentatge d'escons? També cal veure com els tres últims escons s'han aconseguit amb menys vots dels que tenia la LN., eliminada abans per no arribar al 5% dels vots.

Així doncs aquesta és la democràcia que hi ha aquí; per sort a la República d'A no els calen aquests sistemes ja que allà viuen en una democràcia participativa i horitzontal.

Si com a àcrates us interessa, hi ha un grup que es diu "Escaños vacíos" i que proposa que els vots en blanc tinguin representació. És a dir, es comprometen a no ocupar el seu escó; és una manera de matisar als Parlaments aquesta diferència entre el que la gent vol i el que hi ha als Parlaments. Seguint les dades d'aquestes eleccions ficticies, haurien quedat tres escons buits, el PGB passaria a tenir-ne 9, el PGM 5, el PP seguiria amb 3 i el PBE es quedaria amb 1. Si als vots en blanc afegíssim els abstencionistes llavors tindríem un canvi radical: 12 dels 21 escons estarien buits; el PGB tindria 5 escons, el PGM 3 i el PP 1. Seria un Parlament molt surrealista no? Es sentiria legitimat?

M.

Marxa-homenatge als maquis

Homenatge a Josep Bertobillo, Josep Puertas i Joan Vilella

El 23 de juliol de 1999 era col·locada una placa en record d'aquests tres companys.

Aquest tres companys foren torturats durant tres dies i finalment assassinats per la guardia civil el novembre de 1949. La placa va ser arrencada el 1999, tornada a posar el 2001 i tornada a arrencar i el 2002 el mateix. El 2003 em fet un mural en record dels companys. Però enguany volem posar una placa de pedra i per poder fer-ho necessitem diners. Entre tots ho podem fer.

Per col·laborar en la recollida de diners per homenatjar i perpetuar la memòria dels companys assassinats a Vilada pots fer servir el següent número de compte:
CAIXA DE MANRESA
2041-0032-78-0040055209

Homenatge a Quico Sabaté

Com cada 5 de gener, enguany també es va fer un acte d'homenatge a Quico Sabaté a la seva tomba a Sant Celoni. El Quico va ser un dels guerrillers anarcosindicalistes més actiu i conegut. Aquest fill d'Hospitalet va lluitar per l'anarquia fins que va ser assassinat a sang freda el 1960 per Sibina i per Abel Rocha un falangista i membre del sometent que encara viu a Sant Celoni. A l'acte van assistir unes trenta persones, es van llegir poesies, es va fer una ofrena floral i alguns vam anar després a dinar plegats. Aquest va ser el darrer acte de la VI Marxa-homenatge als maquis, la VII ja la comencem a preparar.

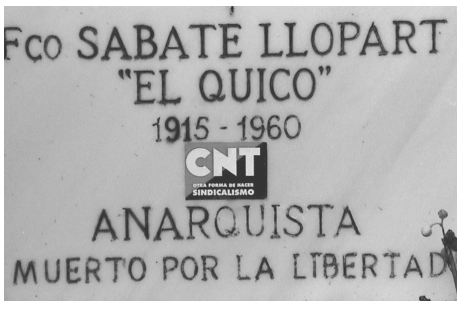

Berga amb els presos en lluita

Durant les festes de Nadal i coincidint amb la convocatòria que havia fet Rescat, els diferents col·lectius berguedans decidiren sumar-s'hi però extenent la solidaritat a tots els presos en lluita, no només amb els del moviment independentista. Tot i la precipitació amb la que es feu tot, ens reunirem al voltant de 60 persones a la plaça Sant Pere sota la pancarta unitària: " A les presons no hi ha nadal: presos al carrer". Els col·lectius llibertaris portaren una altra pancarta on es podia llegir "Roberto Berlomino Llibertat"

Es repartiren un centenar d'octavetes de diferents tipus, tant anarquistes com d'independentistes, fent referència al tema de les presons. Finalment després de mitja hora o tres quarts de concentració es donà l'acte per finalitzat.

A continuació reproduïm un comunicat i una poesia que ens ha fet arrivar el nostre company i amic Roberto Berlomino des del centre d'extermini de Huelva. Ànims i endavant company!

Comunicado al Pèsol Negre

Salud kompañeros:

Os escribo este comunicado, desde las sucias mazmorras del estado español, y des de éste corredor de la muerte que es el Régimen FIES, donde hace 12 años me tienen aquellos que pretenden hacernos ver a todos que la única justicia y verdad es la que imponen la represión y el miedo.

Pero a pesar de todos estos contratiempos, no podemos dejar que hagan ni en nosotros ni en vosotros, que sois nuestro eslabón y nuestra fuerza en la calle. Querría en nombre mío, al igual que en nombre de mis tres compañeros, Claudio Lavazza, Gilbert Gislain y Daniel Ramirel, mandaros un fuerte y solidario abrazo combativo.

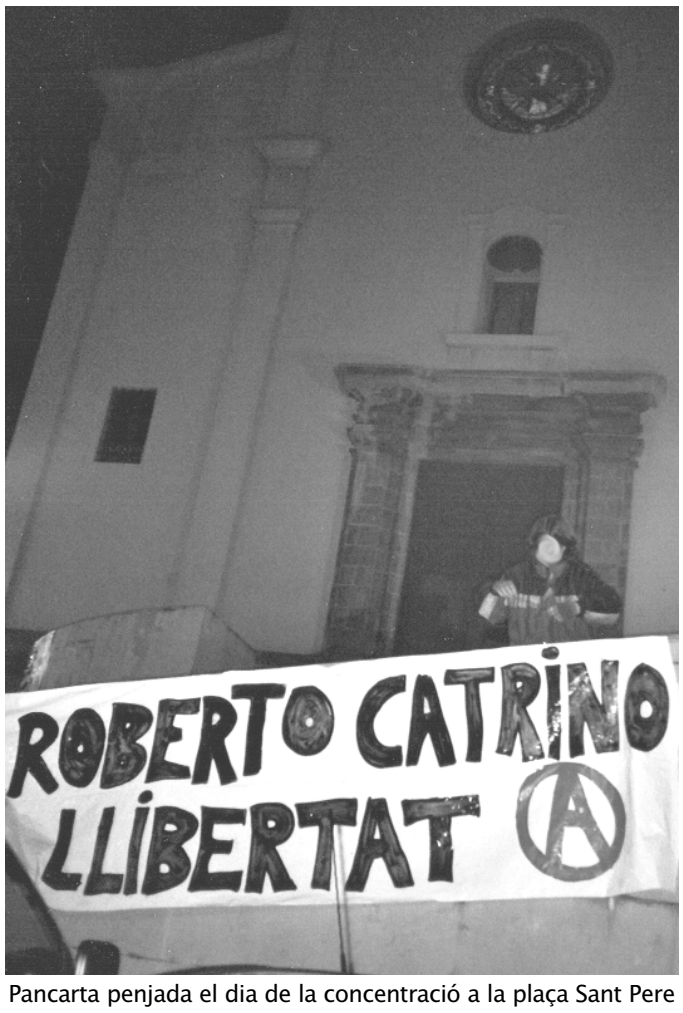

Pancarta penjada el dia de la concentració a la plaça Sant Pere

Y en mi nombre en especial, a todos los compañeros, que hacéis y editáis El Pèsol Negre, así como a aquellos que de una forma u otra no se olvidan, que la libertad no es un privilegio sino un derecho, me siento orgulloso de ser catalán cuando veo gente como vosotros, que a pesar de las zancadillas a las que os someten, no cejáis en vuestra idea, dando a conocer el procedimiento tanto de la policía española, como de los Mossos d'Esquadra, los cuales con tales procedimientos no hacen sino, ahondar en las cicatrices de personas que como vosotros, son libres, libres de hacer y deshacer, libres al fin y al cabo de vivir ¡Que eso les preocupa! Todos los sabemos, ya que en su mundo oscuro, no entra la palabra solidaridad ni amistad, por ellos ven como un peligro todo aquello que defiende tales principios.

Desde aquí, os enviamos un abrazo y un montón de ánimos, para que sigáis adelante con vuestra labor ya que no podrán callar a la verdad, por mucho que intenten ocultarla a base de mentiras.

Un abrazo también a nuestros compas encarcelados: Carol, Rafa, Roger, Jorge, etc. Y un saludo a todos aquellos que ya sea dentro o fuera de la cárcel, no pierden su dignidad ni su honor. A todos aquellos a quienes sus principios son la libertad y la igualdad, como nos enseñaron hace ya muchos años cientos de miles de trabajadores que se levantaron contra la injusticia y la opresión.

Nuestro pésame a la familia de Francisco Javier Román, otro compañero a añadir a la negra lista de crímenes. Esa es su justicia, su concepto de vida, o con ellos o contra ellos, y por supuesto les va a pasar factura.

Y un saludo a los compas del Pèsol y del Centre d'Estudis que día a día demuestran que aun queda gente libre a la que las falsas ilusiones cotidianas no han cegado, a ellos porque en ellos vive el verdadero espíritu de la anarquía, la resistencia y la solidaridad.

Roberto Berlomino Catrino

ROBERTO B. CATRINO LÓPEZ
C.P. HUELVA II
C/ La Ribera s/n (M-16)
Codi Postal 21610 - HUELVA

Poema des del Fies II

Despertar y ver,
despertar y caminar,
junto al que le robaron,
la tierra y la libertad.

Desperdad junto al obrero,
y caminar junto a el,
junto a una misma bandera,
que envuelve a la libertad,
la bandera de los corazones,
a los que nunca callaran.

Porque no asustan sus metodos
ni su asquerosa impunidad
su miedo, es nuestra fuerza,
nuestra lucha su fosa final.

Vosotros ya estais despiertos,
otros pronto despertaran
y ya sea a traves de muros,
de fronteras, o en libertad,
habra que caminar juntos,
hasta la tierra horadar,
pero horadarla con huellas,
de justicia y libertad.

Compañeros pues unidos,
porque nunca lograran,
hacer callar nuestras voces,
ni nuestro corazon encadenar,
nuestra bandera, la lucha,
nuestra meta la libertad
y que en la tierra queden,
las huellas de la unica verdad
que quien no lucha esta muerto
porqué no vivió jamas,
porqué nadie ha nacido
para recibir u ordenes dar,
porque un mundo, sólo
es un mundo,
si para todos hay pan,
si para todos hay tierra,
si para todos hay paz,
porque un mundo sólo es mundo
cuando se puede gritar,
gritar a los cuatro vientos
la palabra:
LIBERTAD

Roberto

El gremi de l'explotació: l'hostaleria (els empresaris ataquen de nou)

El motiu d'aquest article és donar a conèixer l'explotació en que estan sotmesos molts treballadors del sector de l'hostaleria aquí a la comarca (l'especialitat dels empresaris d'aquesta zona) i al Bages (que és on he treballat més temps, i, per tant, conec més).

Els empresaris hostalers, com la gran majoria dels empresaris existents, es dediquen a explotar els treballadors com si encara fos el temps de l'esclavatge, utilitzant varis mètodes: jornades laborals de volta de rellotge, de mitjana unes 40 hores setmanals, que moltes vegades acaben sent més, i aquestes hores extres o són malpagades o les inclouen dins el servei normal que es fa, vaja, que no es paguen (a sobre d'explotadors, lladres de mala mena) i contractes basura (contractes de temps parcial de 4 o 8 hores setmanals, d'interinitat (contracte temporal) o de situació de jubilació parcial (a sobre, explotació a obrers abans de que es jubilin). També es dediquen a explotar i a aprofitar-se de la immigració, com des de fa anys han fet molts empresaris del camp o de la construcció, donant-los-hi uns sous realment miserables, amb el qual s'hi havien de resignar, perquè era sotmetre's o no tenir feina i així extradir-los al seu país d'origen. Un exemple molt clar són uns companys romanesos amb els que havia treballat. Cobraven 400 euros mensuals, i el mateix empresari, "en un gest de generositat", els hi tramitava els "papers" per poder tenir el permís de residència. Mentrestant, se n'aprofitava "estalviant" amb el seu sou i tenint uns treballadors submisos que podrien amotllar a la seva manera, que sabia que no li donarien problemes, tot i que sense formació, però, com s'està veient cada vegada més, s'opta més per a contractar "mà d'obra barata" que tenir treballadors qualificats, amb estudis d'hostaleria o amb un bon currículum. D'aquest fet, la majoria d'empresaris se n'aprofiten, i regategen contínuament el sou dels treballadors d'aquí, i al tenir molts contractes basura o estar sense contracte (els que només fan extres de cap de setmana), el cost de despatxar o de fer-los fora els surt "bastant econòmic". A sobre, en aquesta zona, aquests fets són difícils d'evitar, amb la impossibilitat de formar un sindicat comú entre els treballadors d'una mateixa empresa, al ser la majoria empreses petites. Com a molt, et pots integrar en un sindicat anant per lliure, però vist els últims fets "pactistes" en favor dels empresaris per part d'alguns sindicats (gairebé no fa ni falta dir-ne els noms, tots els sabem) la majoria dels treballadors o decideixen fer la seva guerra particular o s'hi conformen, sotmetent-se i seguint llepant el cul a l'empresari en qüestió. Per això, en aquest i altres sectors on hi ha explotació laboral no ens hem de callar el que pensem, hem de reclamar el que ens pertoca i no ens hem de sotmetre a les normes esclavistes dels empresaris. NO A L'EXPLOTACIÓ LABORAL! VISCA L'ANARQUIA!

Zerototal

"El aprendiz le producirá a nuestro zapatero, y si este tiene clientela se apresurará a tomar otro, y más adelante un tercer aprendiz. Luego tendrá dos o tres oficiales felices si cobran tres pesetas diarias por un trabajo que vale seis. Y si nuestro zapatero tiene "suerte", es decir, si es bastante pillo, sus oficiales y aprendices le producirán una veintena de pesetas además de su propio trabajo. Prodrá ensanchar su negocio, se enriquecerá poco a poco y no tendrá necesidad de privarse de lo estrictamente necesario. Dejará a su hijo una fortunita.

He aquí lo que llaman "hacer ahorros", tener hábitos de sobriedad. Y en el fondo, es lisa y llanamente explotar a los necesitados."

P. Kropotkin: *La conquista del pan*

Acción directa contra los abusos de la patronal

Porqué con la legalidad va todo a su favor, gracias al consentimiento de CCOO, UGT y USO traidores de la clase obrera

Ya se que hablar de acción directa es muy fácil y hacerlo es más difícil, pero compañeros si seguimos la legalidad y el estatuto de los trabajadores, firmado por CCOO, UGT y USO, el noventa por ciento va a favor de la patronal. Por ejemplo el despido prácticamente libre, los contratos basura, etcétera.

Compañeros, con esto no quiero decir que nos tiremos a la patronal de golpe, hay que prepararse jurídicamente, pero nosotros mismos, con asesores que sean compañeros nuestros para que no se vendan.

Digo todo esto porqué yo con otros compañeros habíamos hecho acción directa y lográbamos resolver los problemas y no lo digo por chulería.

También os diré que soy partidario de hacer elecciones sindicales para que salgan compañeros nuestros elegidos, que tengan voz y voto pero con la condición que cuando haya un problema se haga asamblea y sean los trabajadores los que decidan y que nuestros delegados sean nobles y fuertes a la hora de pactar con la patronal lo que los trabajadores hayan acordado.

No quiero que penséis que soy un sindicalista amarillo, pero soy realista. Si el patrón hace caso omiso a las peticiones de los trabajadores, entonces se pasa a la acción directa pero hay que tenerlos bien puestos.

Compañeros, ya es hora de que los trabajadores nos despertemos y hagamos valer nuestros derechos y nuestra dignidad como personas que somos.

Pero para hacer todo esto se tiene que formar un sindicato y hacer afiliados y militantes, para poder ser representados en las empresas y para ir bien que seamos mayoría absoluta, ya se que esto suena a partido político pero no es así. Todo esto lo explico porqué parece que no, pero cuesta mucho trabajo y esfuerzo pero hay un refrán que dice que el que siembra recoge y esto es lo que tenemos que hacer nosotros: sembrar las ideas anarcosindicalistas que buena falta hacen en Berga.

Compañeros yo personalmente os ayudaré en lo que pueda sea lo que sea, a mi no se me caen los anillos. Espero que comprendáis todo lo que digo.

Si hay alguna cosa que os ofenda espero que me perdonéis no es esa mi intención. Un compañero vuestro sinceramente. ¡Salud y revolución social! ¡Viva la anarquía!

Urkiok

La questión del poder en las sociedades primitivas

En el curso de los dos últimos decenios la etnología ha conocido un desarrollo brillante gracias al cual las sociedades primitivas han escapado, sino a su destino (la desaparición) por lo menos al exilio al que las condenaba, en el pensamiento y la imaginación de Occidente, una tradición de exotismo muy antigua. La cándida convicción de que la civilización europea era absolutamente superior a todo otro sistema social fue poco a poco sustituida por el reconocimiento de un relativismo cultural que, renunciando a la afirmación imperialista de una jerarquía de valores, admite en adelante, absteniéndose de juzgar, la coexistencia de diferencias socio-culturales. En otras palabras, ya no se mira a las sociedades primitivas con el ojo curioso o divertido del aficionado más o menos esclarecido, más o menos humanista; de alguna manera se las toma en serio. La cuestión es saber hasta dónde llega este tomarlas en serio.

Nota de redacció

Article aparegut a la revista Interrogations núm. 7, juny 1976 p. 3-8. I recopilat amb altres artícles de gran interés del mateix eminent antropòleg a: CLASTRES, PIERRE, *INVESTIGACIONES EN ANTROPOLOGÍA POLÍTICA.* Barcelona: Gedisa, 1996.

¿Qué se entiende precisamente por sociedad primitiva? La respuesta la proporciona la antropología más clásica cuando se propone determinar el ser específico de estas sociedades, cuando quiere indicar aquello que hace de ellas formaciones sociales irreductibles: las sociedades primitivas son las sociedades sin Estado, las sociedades cuyo cuerpo no posee un órgano de poder político separado. La presencia o ausencia de Estado sirve de base para una primera clasificación de las sociedades que, una vez completada, permite ordenadas en dos grupos: las sociedades sin Estado y las sociedades con Estado, las sociedades primitivas y las otras. Esto no significa, por supuesto, que todas las sociedades con Estado sean idénticas: no podríamos reducir a un solo tipo las diversas figuras históricas del Estado y nada permite confundir el Estado despótico arcaico con el liberal burgués o el Estado totalitario fascista o comunista. Evitando esta confusión que impediría, en particular, comprender la novedad y la especificidad radical del Estado totalitario, retenemos una propiedad común que hace oponerse en bloque a las sociedades con Estado y las sociedades primitivas. Las primeras presentan, todas ellas, esa dimensión de división desconocida entre las otras. Todas las sociedades con Estado están divididas en dominadores y dominados, mientras que las sociedades sin Estado ignoran esta división. Determinar a las sociedades primitivas como sociedades sin Estado es decir que ellas son homogéneas en su ser, indivisas. Vemos aquí la definición etnológica de estas sociedades: carecen de un órgano de poder separado, el poder no está separado de la sociedad.

Tomarse en serio las sociedades primitivas significa reflexionar sobre esta proposición que, en efecto, las define perfectamente: en ellas no se puede aislar una esfera política distinta de la esfera social. Sabemos que, desde su aurora griega, el pensamiento político de Occidente' ha sabido descubrir en lo político la esencia' de lo social humano (el hombre es un animal político), encontrando la esencia de lo "político" en la división social entre dominadores y dominados, entre aquellos que saben y, por lo tanto, mandan, sobre aquellos que no saben y por lo tanto, obedecen. Lo social es lo político, lo político es el ejercicio del poder (legítimo o no poco importa aquí) por uno o algunos sobre el resto de la sociedad (para su bien o su mal, poco importa aquí): para Heráclito, como para Platón o Aristóteles, no existe sociedad si no es bajo la égida de los reyes, la sociedad no es pensable sin su división entre los que mandan y los que obedecen, y allí donde falta el ejercicio del poder nos encontramos en lo infrasocial, en la no-sociedad.

Es más o menos en estos términos que los primeros europeos juzgaron a los indios de América del Sur, en los albores del siglo XVI. Al comprobar que los "jefes" no poseían ningún poder sobre las tribus; que nadie mandaba y nadie obedecía, declararon que esas gentes no eran civilizadas que no se trataba de verdaderas sociedades: Salvajes "sin fe, sin ley, sin rey".

Es cierto que más de una vez los propios etnólogos se han visto en un aprieto cuando se trataba no ya de comprender sino simplemente de "describir esta exótica particularidad de las sociedades primitivas: aquellos que llamamos líderes están desprovistos de todo poder, la jefatura se instituye exteriormente al ejercicio del poder político. Funcionalmente esto parece un absurdo: ¿cómo pensar en la disyunción jefatura y poder? ¿Para qué sirven los jefes si les falta el atributo esencial que hace de ellos justamente jefes, o sea, la posibilidad de ejercer el poder sobre la comunidad? En realidad, que el jefe salvaje no detente el poder de mandar no significa que no sirva para nada: por el contrario, ha sido investido por la sociedad con un cierto número de tareas y en este sentido se podría ver en él a una especie de funcionario (no remunerado) de la sociedad. ¿Qué hace un jefe sin poder? Se le ha encargado, en última instancia, de ocuparse y asumir la voluntad de la sociedad de aparecer como una totalidad única, es decir, el esfuerzo concertado, deliberado, de la comunidad con vistas a afirmar su especificidad, su autonomía, su independencia en relación con otras comunidades. En otras palabras, el líder primitivo es principalmente el hombre que habla en nombre de la sociedad cuando circunstancias y acontecimientos la ponen en relación con otras sociedades. Estas últimas siempre se dividen, para toda comunidad primitiva, en dos clases: amigos y enemigos. Con los primeros se trata de anudar o reforzar las relaciones de alianza, con los otros de llevar a buen término, cuando el caso, se presente las operaciones guerreras. De ello se desprende que las funciones concretas y empíricas del líder se despliegan en el campo por así decirlo de las relaciones internacionales y exigen, por consiguiente las cualidades, apropiadas a reste tipo de actividad: habilidad, talento diplomático para consolidar la red de alianzas que asegurarán la seguridad de la comunidad; coraje, disposiciones guerreras para asegurar una defensa eficaz contra los ata-

La jefatura en la sociedad primitiva no es sino el lugar supuesto, aparente del poder. ¿Cuál es el lugar real? Es el propio cuerpo social que lo detenta y ejerce como unidad indivisa. Este poder no separado de la sociedad se ejerce en un solo sentido, anima un sólo proyecto; mantener indiviso el ser de la sociedad, impedir que la desigualdad entre los hombres instaure la división en la sociedad. Se sigue de ello que este poder se ejerce sobre todo aquello que es capaz de alienar la sociedad, de introducir en ella la desigualdad: se ejerce sobre la institución de la que podría, surgir la captación del poder, la jefatura. El jefe en la tribu está bajo vigilancia: la sociedad vela, para no dejar que el gusto por el prestigio se torne deseo de poder

ques de los enemigos o; si es posible, la victoria en caso de expedición contra ellos.

Pero, se nos objetará, ¿no son éstas las mismas tareas de un ministro de Asuntos Extranjeros o de un ministro de Defensa? Sin duda. Con la sola pero fundamental diferencia de que el líder primitivo no toma jamás la decisión de su propio jefe (si se quiere) para imponerla seguidamente a la comunidad. La estrategia de alianza que desarrolla, la táctica militar que proyecta, jamás son las suyas propias sino aquellas que responden exactamente al, deseo o la voluntad, explícita de la tribu. Todas las transacciones o negociaciones eventuales son públicas, la intención de hacer la guerra no se proclama hasta que la comunidad así lo quiere. Y, naturalmente, no puede ser de otro modo, ya que si un líder tiene la intención de llevar por su cuenta una política de alianza u hostilidad con sus vecinos no puede imponerla por ningún medio a la sociedad puesto que, como sabemos, está desprovisto de poder. De hecho no dispone más que de un derecho o más bien de un deber: ser portavoz, comunicar a los Otros el deseo y la voluntad de la sociedad.

¿Cuáles son las demás funciones del jefe, no ya como encargado de las relaciones exteriores de su grupo con los extranjeros sino en sus relaciones internas con el propio grupo? Va de suyo que si la comunidad lo reconoce como líder (portavoz) cuando afirma su unidad en referencia a otras unidades, le acredita un mínimo de confianza garantizada por las cualidades que despliega precisamente al servicio de esa sociedad. Es lo que denominamos prestigio, generalmente erróneamente confundido con el poder. Se comprende así claramente que en el seno de su propia sociedad la opinión del líder, apoyada por el prestigio de que goza, sea atendida, llegado el caso, con mayor consideración que la del resto de los individuos. Pero la atención particular con que se honra (no siempre, por otra parte) la palabra del jefe no llega nunca a dejarla transformarse en palabra de mando, en discurso de poder: el punto de vista del líder sólo será escuchado cuando exprese el punto de vista de la sociedad como totalidad. De ello resulta que no solamente el jefe no formula órdenes, que sabe de antemano que nadie obedecerá, sino que tampoco puede (es decir que no detenta el poder de) arbitrar en caso de conflicto entre dos individuos o dos familias. No intentará zanjar el litigio según una ley ausente de la que él sería el órgano, sino apaciguado apelando al sentido común, a los buenos sentimientos de las partes en conflicto, refiriéndose sin cesar a la tradición de buen entendimiento legada desde siempre por los ancestros. De la boca del jefe no brotan las palabras que sancionan la relación de mando-obediencia sino el discurso de la propia sociedad sobre ella misma, discurso a través del cual se proclama comunidad indivisa y voluntad de perseverar en este ser indiviso.

Las sociedades primitivas son, por lo tanto, sociedades indivisas (y por ello mismo cada una se concibe como totalidad): sociedades sin clases -sin ricos que exploten a pobres-, sociedades sin división en dominadores y dominados -sin órgano de poder separado. Ha llegado el momento de tomarse muy en serio esta última propiedad sociológica de las sociedades primitivas. ¿La separación entre jefatura y poder significa acaso que no se plantea en ellas la cuestión del poder, que son sociedades apolíticas? El "pensamiento" evolucionista -y su variante en apariencia menos sumaria, el marxismo (sobre todo el de Engels)- responde a esta pregunta que está bien así y que esto se debe al carácter primitivo o primero de estas sociedades: son la infancia de la humanidad, la primera edad de su evolución y, como tales, incompletas, inacabadas, destinadas en consecuencia a crecer, a convertirse en adultas, a pasar de lo apolítico a lo político. El destino de toda sociedad es su división, es el poder separado de la sociedad, es el Estado como órgano que conoce el bien común y se encarga de imponerlo.

Tal es la concepción tradicional, casi general, de las sociedades primitivas como sociedades sin Estado. La ausencia del Estado marca su incompletud, el estado embrionario de su existencia, su ahistoricidad. ¿Pero es esto correcto? Está claro que un juicio de este tipo no es, de hecho, más que un prejuicio ideológico porque implica una concepción de la historia como movimiento necesario de la humanidad a través de las figuras de lo social que se engendran y encadenan mecánicamente. Pero desde el momento en que nos neguemos a esta neo-teología de la historia y su continuismo fanático las sociedades primitivas dejan de ocupar el grado cero de la historia, henchidas al mismo tiempo de toda la historia que ha de venir y que está inscrita de antemano en su ser. Liberada de este exotismo nada inocente, la antropología puede entonces encarar con seriedad la verdadera cuestión de lo político: ¿por qué las sociedades primitivas son sociedades sin Estado? Como sociedades completas, acabadas, adultas y no ya como embriones infrapolíticos, las sociedades primitivas carecen de Estado porque se niegan a ello, porque rechazan la división del cuerpo social en dominadores y dominados. La política de los Salvajes se opone constantemente a la aparición de un órgano de poder separado, impide el encuentro siempre fatal entre la institución de la jefatura y el ejercicio del poder. En la sociedad primitiva no hay órgano de poder separado porque el poder no está separado de la sociedad, porque es ella quien lo detenta como totalidad, con vistas a mantener su ser indiviso, de conjurar la aparición en su seno de la desigualdad entre señores y sujetos, entre el jefe y la tribu.

Detentar el poder es ejercerlo, ejercerlo es dominar a aquellos sobre quienes se lo ejerce: he aquí precisamente lo que no quieren (no quisieron) las sociedades primitivas, he aquí por qué los jefes no tienen poder, por qué el poder no se recorta del cuerpo social. Rechazo de la desigualdad, rechazo del poder separado: una preocupación constante en todas las sociedades primitivas. Saben muy bien que si renuncian a esta lucha, si cesan de contener esas fuerzas subterráneas que se llaman deseo de poder y deseo de sumisión y sin cuya liberación no se puede comprender la irrupción de la dominación y la servidumbre, perderían su libertad.

La jefatura en la sociedad primitiva no es sino el lugar supuesto, aparente del poder. ¿Cuál es el lugar real? Es el propio cuerpo social que lo detenta y ejerce como unidad indivisa. Este poder no separado de la sociedad se ejerce en un solo sentido, anima un solo proyecto; mantener indiviso el ser de la sociedad, impedir que la desigualdad entre los hombres instaure la división en la sociedad. Se sigue de ello que este poder se ejerce sobre todo aquello que es capaz de alienar la sociedad, de introducir en ella la desigualdad: se ejerce sobre la institución de la que podría, surgir la captación del poder, la jefatura. El jefe en la tribu está bajo vigilancia: la sociedad vela, para no dejar que el gusto por el prestigio se torne deseo de poder. Si el deseo de poder del jefe se hace demasiado evidente el procedimiento llevado a cabo es simple: se lo abandona, a veces, incluso se lo mata. Es posible que el espectro de la división amenace a la sociedad primitiva, pero ésta posee los medios de exorcizarlo.

El ejemplo de las sociedades primitivas nos enseña que la división no es inherente al ser social; en otros términos, que el Estado no es eterno, que tiene en todas partes una fecha de nacimiento. ¿Cuál ha sido la causa de surgimiento? La pregunta sobre el origen del Estado debe precisarse así: ¿en qué condiciones una sociedad deja de ser primitiva? ¿Por qué las condiciones que conjuran al Estado fallan en tal o cual momento de la historia? Es indudable que sólo la interrogación atenta al funcionamiento de las sociedades primitivas permitirá esclarecer el problema de los orígenes. Y quizá la solución del misterio sobre el momento del nacimiento del Estado permita esclarecer también las condiciones de posibilidad (realizables o no) de su muerte.

Pierre Clastres

Invitación a salir a dar un paseo fuera de la hermosa caverna revolucionaria (continuació)

Com van poder veure els lectors habituals d'aquesta publicació aquest article aparegut al número anterior no estava complet, doncs vam cometre un greu error tècnic i es va perdre la part final. Doncs a continuació procedim a publicar-lo demanant sinceres disculpes a l'autor de l'escrit que suposem entendrà l'error. Sense més introduccions donem pas a l'escrit que recordem forma part del debat obert temps ençà.

(...) diversidad- el todo del independentismo en Catalunya. El independentismo está por ejemplo, lleno de autónomos, una forma muy linda de entender el independentismo. Además hay, en Catalunya, una tradición muy interesante anarcoindependentista, sobre la que en el Centre d'Estudis alguna cosa habrá o debería haber.

Y ya acabo: si hemos de construir una sociedad paralela, una alternativa al modus vivendi del capital, aceptemos que el proyecto no es exclusivo de los anarquistas. Mucha gente está dispuesta ha participar de este proyecto revolucionario, mucha gente ya lo está llevando para adelante, sin sentirse identificada por ello a identidades del milenio pasado. No me parece intrínsecamente negativo que se haga del anarquismo una bandera, pero espero con toda mi alma que no sea un anarquismo excluyente, la única bandera bajo la que podamos abanderarnos en la construcción de un contrasistema.

En mi barrio, se va logrando esta comprensión mutua, afortunadamente. Y con excelentes resultados. En el que podría considerarse el barrio más combativo de BCN (alguna sensibilidad estaré hiriendo, lo sé), esta alianza hace tiempo que se ha realizado. Alguna relación habrá. Significa dejar de lago presupuestos, que luego resultan ser falsos, asumir contradicciones, dejar de lado los prejuicios teóricos y escuchar las personas. Tender la mano a desconocidos y a ideas desconocidas (dejar de lado aquel viejo consejo paternalista del "no hables con extraños"). Pero con una finalidad clara, con una actitud franca de combate y resistencia frente al capital. Caminando juntos en la lucha social.

He escrito este texto porque creo sinceramente que no se ha hecho una buena lectura de la realidad política y social, si se piensa en términos de antagonismo a nuestras luchas sociales los movimientos de liberación nacional o nacionalismos de resistencia (independentismos). Este es el profundo motivo de mi participación en este debate.

Siempre, detrás de las grandes barricadas en Catalunya, desde 1998 hasta 2002, y repito siempre, ha habido tras ellas anarquistas e independentistas peleando juntos, callejenado juntos, defendiendo juntos los espacios liberados (no sé como ha sucedido eso en Berga, es cierto de nuevo). Fruto de complicidades que nacían en nuestros espacios de ocio y encuentros... Así que, ¡Unidos siempre, en la lucha sí, y en la fiesta también!

Salud y alegría

G.

Creients i no creients: l'apostasia és la solució

· Si no ets creient, si ets ateu o contrari a la institució religiosa:

Per què encara estàs inscrit com a catòlic?
Saps que aquesta irregularitat fa que l'església segueixi tenint influència social?
Tens en compte que també cobra de l'estat a partir del nombre de socis que té i que tu ajudes sense voler-ho a augmentar el seu nombre?

· Si pel contrari ets creient:

La teva fe necessita intermediaris?
Et calen papers per anar al cel?

L'ESGLÉSIA NOMÉS BUSCA PODER. I HO SAPS.
I CADA ANY L'ESTAT LI DONA UN TANT PER CENT PER BATEJAT.
ESBORRA-TE'N, PER DIGNITAT.

Com?

1. Et cal el registre de bateig -el tenen a la teva parròquia-, fes-ne una fotocòpia.
2. També et cal una fotocòpia del DNI.
3. Fes una carta explicant perquè vols deixar-los i envia-la junt amb les fotocòpies esmentades a l'Arquebisbat (Carrer del bisbe 5, 08002 Barcelona).

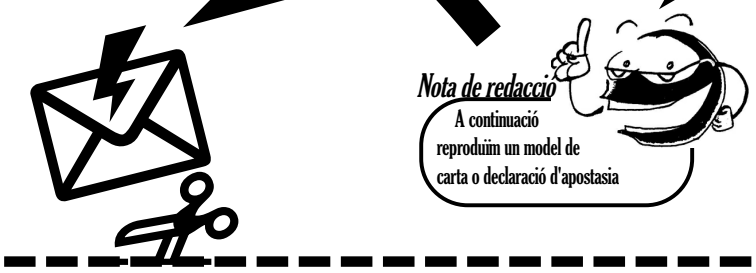

POESIES APÒSTATES (II)

No em toquis
que és pecat
i per trencar aquest precepte
ens esperen
eternes agonies,
i per trencar-ne d'altres
ens n'esperen més,
que la vida és molt curta
i l'amor és molt breu
i què són els teus llavis
recorrent-me
al costat dels turments
de l'infern?
Que la cremor que ara em domina,
que amb prou feines
puc refrenar
serà una miserable espurna
al costat del que ens arribarà.
Amor meu,
no em miris,
ni permetis
als teus llavis
trobar els meus
que no vull
empènyer els dos
al precipici que ens espera
si les nostres boques
s'acaben fonent,
que ja ningú ens aturaria
si ens tastéssim
d'una vegada.
No em posis
aquests ulls,
Ni em facis aquesta olor,
amor meu,
allunya't
NO.
Fem el que fem
ja estem
Condemnats per sempre més.

Sargantanu

A ..... bisbe titular de la diòcesi de..... .....

Jo,....., amb DNI núm....., major d'edat i resident a la població de..... ....., que segons li consta va ser batejat el dia.....de.....de.....a la parròquia de ..... , pertanyent a la diòcesi esmentada, actuant en nom i interès propi, i trobant-se en ple ús de la seva lliure i espontània voluntat,

MANIFESTA:

Primer:

- Que no havent trobat en el Dret Canònic cap procediment establert per a la tramitació del present escrit, el dirigeixo al bisbe diocesà per les consideracions següents:

- Que el cànon 393 del Codi de Dret Canònic disposa que "El Bisbe diocesà representa a la diòcesi en tots els negocis jurídics d'aquesta".

- Que el cànon 383.1 estableix que "Al exercir la seva funció pastoral, el Bisbe diocesà ha de mostrar-se sol·lícit amb tots els fidels que se li confiïn (....), així com als qui s'hagin apartat de la pràctica de la religió".

- Que el cànon 369 defineix la diòcesi com "una porció del poble de Déu, la cura pastoral del qual s'encomana al Bisbe amb la cooperació del presbiteri, de manera que, unida al seu pastor i congregada per ell en l'Esperit Sant mitjançant l'Evangeli i l'Eucaristia, constitueixi una Església particular, en la qual veritablement està present i actua l'Església de Crist una, santa, catòlica i apostòlica".

Segon:

- Que en el seu dia vaig ser batejat en la fe catòlica com a conseqüència d'una decisió presa per altres persones sense que en aquell moment, a causa de la meva edat, hi hagués cap participació de la meva pròpia voluntat, i sense que disposés de llibertat ni consciència suficients per emetre un judici sobre les meves conviccions personals.

- Que després d'haver meditat durant el temps suficient sobre el significat de la meva pertinença a la fe catòlica no trobo cap pretext per continuar pertanyent a l'Església Catòlica, entrant la meva voluntat en contradicció amb l'adscripció a aquesta institució.

- Que la fidelitat a la pròpia consciència és un dret constitucional inalienable reconegut legalment a l'article 16 de la Constitució Espanyola.

- Que, per tant, rebutjant totalment la fe cristiana, em considero responsable d'apostasia, tal i com la defineix el cànon 751 del Codi de Dret Canònic, per la qual cosa:

SOL·LICITO:

Em sigui reconeguda per l'Església Catòlica la condició d'apòstata, deixant de comptar-me entre els seus fidels i de considerar-me catòlic a tots els efectes -fins i tot els estadístics-, incloent, si s'escau, l'oportuna anotació d'apostasia en el Llibre de Baptismes i qualsevols altres registres eclesiàstics. Tanmateix, que em sigui comunicada per escrit la resolució que es prengui sobre la meva petició.

A ..... , ... de ..... de .....

Signat

Revolucionaris de samarreta

Tot és incert i desconcertant; la vida va passant i el capitalisme ho converteix tot en una inèrcia, en una rutina i en un consum purament materialista. Tot plegat és un monstre que es va fent cada vegada més gran, un monstre que ho arrasa tot. Xafa tots i cadascun dels valors humans, aquells que realment són ferms, des de la llibertat a un somriure. Ara, l'era de la sobreexplotació, i de cop tot es ven, tot es comercialitza i tot s'acaba convertint en un producte més per encegar la gent, per fer-nos caure en el parany de la societat globalitzada, del monstre de què parlava, de la veu del feixisme disfressat de democràcia... samarretes, cendrers, encenedors... del Che, del om, de la pau, del ying-yang.... què significa tot això? Militants immòbils o maniquins disfressats de revolucionaris? Això i res és el mateix. Fer servir els ideals i el rostre d'aquell revolucionari cubà que un dia va organitzar les guerrilles de Sierra Maestra i fou nomenat comandant, el comandante Che Guevara, per apagar-hi unes colilles al damunt és increïble,...que trist. I l'om? El signe oriental, taoista si no recordo malament, que representa l'equilibri, el punt mig, el clímax de la felicitat d'una filosofia basada en la vida, la mort, la meditació i la ment. Això per vendre? Què més queda ara? Les estrelles? Contempla la seva llum, escolta les seves cançons i deixa't enlluernar per la seva bellesa..., però no deixis que te les venguin. Això si que hauria de ser un remei, humà i infal·lible. Pensa i actua! Salut i Revolució!

BLK

Unim-nos per fer un món millor

Una societat en la qual la competitivitat empresarial ha arribat fins al punt d'esclavitzar i mantenir en la pobresa a un terç de la població només per aconseguir una mà d'obra més barata per poder oferir els seus productes a millor preu. I nosaltres, quasi sense adonar-nosen, estem consumint dia a dia els seus productes, fets per les mans de nens i nenes obligats a treballar hores i hores per un miserable salari.

Una societat organitzada jeràrquicament en la qual als de baix, que som la immensa majoria, no se'ns té en compte, mentre els de dalt gaudeixen d'uns privilegis que a nosaltres se'ns neguen. I jo hem pregunto, si ens diuen que tots som iguals perquè uns gaudeixen d'uns privilegis i uns altres no? Obligant-nos a treballar i a treballar per pagar hipoteques als bancs i per entrar dins d'aquest consumisme compulsiu.

Una societat patriarcal on a la dona només és considerada com a un objecte sexual; una societat masclista on es permet maltractar-les i fins i tot assassinar-les sense fer gaire res. Una societat on, pel simple fet de ser una dona, tens menys oportunitats laborals i en moltes empreses continues cobrant menys que els homes per realitzar el mateix treball. I amb uns mitjans de comunicació que encara ens venen la imatge d'una dona esclavitzada a les feines de la casa com si no poguessin aspirar a res més.

Una societat on no hi ha lloc pels que pensem diferent. Som castigats i se'ns intenta aïllar, i els que s'atreveixen a protestar estan oblidats i oblidades a les presons patint dia rera dia tortures i més tortures. A les empreses qui s'atreveix a reivindicar els seus drets i protestar per les injustícies que succeeixen són despatxats i despatxades i sota la denominació de "terroristes" se'ns margina. I jo hem pregunto: qui són realment els terroristes?

Uns mitjans de comunicació al servei del poder on s'amaguen moltes coses que als Estats no els interessa que se sàpiga i a base de mentides enganyen al poble.

I el pitjor de tot és el conformisme i el passotisme que hi ha en aquesta societat. Un passotisme que provoca que no sentim res quan veiem en les televisions com, dia rera dia, pobres immigrants deixen la vida al mar per arribar a Europa, i que un cop aquí són carn de canó per les màfies, estretament lligades als Estats, que els obliguen a prostituir-se i a treballar sense descans. Un passotisme que fa que el poble treballador segueixi esclavitzat sota les mans de quatre cabrons rics que juguen amb les nostres vides com si d'animals ens tractéssim.

I per això i molt més crec que ja és l'hora de dir PROU! Hem de continuar lluitant per un món més just i millor. Però crec que no podrem arribar enlloc sense UNIR-NOS. Hem de deixar les petites diferències ideològiques de bandes per lluitar contra un enemic comú i molt poderòs: EL CAPITALISME. Hem de ser conscients que si cadascú va per la seva banda no aconseguirem res, i si ens unim podem arribar a canviar-lo.

Perquè, companys i companyes, el futur de la lluita és la unitat popular. Contra el capitalisme destructiu, revolució social!

AK47

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

NAUCLH SIRAID ARTNBZ QUATRE UKPOES IALNRT OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

DE KANTU
SNOWBOARDS
C/ del Balç,5 / Tel. 654 78 73 27 / 08600 BERGA

Centre d'estudis Josep Ester Borràs
Ass Columna terra i llibertat
Carrer del Balç nº 4 Berga
CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
ASSOCIACIÓ COLUMNA TERRA I LLIBERTAT
Distri de material alternatiu,

El Kamaleó Telf: 620 117 056
Pl. Sant Ramon nº 1 08600 Berga
Cannatura grow-shop www.cannashop.com
C/ Talamanca nº15 (MANRESA) 08240.
Kits de Cultiu
Fertilitzants
Espores
Tracte Personalitat
LLavors de qualitat importades
CANNA HIGH QUALITY

BAR ginesta
PL. MARAGALL - 2
08600 - BERGA

BAR MUSICAL
EL CAU
ronda moreta nº 51
08600, Berga

la mafalda
-llibreria
-diaris
-papereria
BERGA

Entrevista a un republicano federal

¿Definición de federalismo?
Yo particularmente definiría federalismo como el discurso filosófico que considera al individuo el eje de la sociedad. El federalismo sostiene que las personas, de mutuo acuerdo, pactan las directrices básicas con las cuales se regulará la sociedad civil, al igual que las relaciones políticas y sociales de ésta, organizando una sociedad sobre la base del libre pacto entre colectivos y comunidades. Estos acuerdos se regularan por medio del libre pacto y la solidaridad entre ellos.

¿Qué es el nacionalismo?
El nacionalismo aparece en el mundo germánico a finales del siglo XVIII, de manos del idealismo alemán. Los países germánicos al carecer de historia antigua, subliman su edad media creando un mundo fictício y metafísico en torno al Estado-patria. Sustituyen a Dios por el Estado-patria y relegan al individuo a un segundo plano, supeditándolo a los intereses del Estado-patria. Antagonismo del federalismo, se exporta al mediterráneo lleno de vicios germánicos que, al chocar con la cultura mediterránea -edificada en torno al individuo y los derechos humanos-, origina una mezcla entre federalismo y nacionalismo que da como resultado un embrollo filosófico de dimensiones estratosféricas. Esta mezcla produce un mensaje auto-religioso que pretende ser redentor de la raza y de la religión. Su peor enemigo es la filosofía de la Ilustración "por negar ésta la superioridad del Estado sobre el individuo", se organiza en torno a las vanguardias culturales del laicismo religioso. Consideran que el hombre aún no ha alcanzado su mayoría de edad y por eso ellos deben dirigirlo por el bien de la sociedad. Sus dirigentes son reclutados entre las clases acomodadas, profesiones liberales y la jerarquía de la iglesia.

¿Aparición y procedencia del federalismo?
El federalismo aparece con la revolución francesa a finales del siglo XVIII, procede del contexto filosófico de la Ilustración y su discurso se desarrolla con la Enciclopedia. Crece preferentemente en el mundo latino, donde el concepto de libertad individual se encuentra muy desarrollado. Con el tiempo adoptará formas adulteradas en el mundo germánico y anglo-sajón.

¿El federalismo de Pi i Margall?
Pi i Margall fue presidente de la I Republica española en 1873. Esta nació como federal pero no pudo consolidarse a causa de su brevedad. La idea de Pi es aún vigente, ya que recoge todas las sensibilidades peninsulares, como el derecho de autodeterminación de pueblos y municipios. Pi tenia como objetivo instaurar un régimen republicano federal para España.

¿Diferencias entre nacionalismo y federalismo?
Para comprender mejor la pregunta, pondré un ejemplo esquemático. El nacionalismo defiende a Catalunya y el federalismo a los catalanes. Con esto quiero manifestar que el nacionalismo es ambiguo, abstracto y metafísico y se remite constantemente a mensajes mesiánicos. El federalismo invierte los términos y precisa que lo primero son los catalanes y después Catalunya.

¿Catalunya y el federalismo?
El federalismo teórico entra en la península por Barcelona, de la misma forma que las ideas ilustradas, la revolución industrial, el asociacionismo obrero, el mutualismo, el nacionalismo alemán, etc. En Barcelona nace el republicanismo y el federalismo ibérico, luego se extiende al resto del Estado español. En Barcelona se constituyen los primeros centros federales para después extenderse al resto de Catalunya.

¿Es usted español?
No, porque no soy ni católico, ni cristiano. La palabra español no se encuentra ni en catalán ni en castellano, procede del provenzal y significa "habitante de la marca hispana de religión cristiana"; hay autores que lo traducen como "habitante de la Península Ibérica de religión cristiana".

El federalismo sostiene que las personas, de mutuo acuerdo, pactan las directrices básicas con las cuales se regulará la sociedad civil, al igual que las relaciones políticas y sociales de esta, organizando una sociedad sobre la base del libre pacto entre colectivos y comunidades. Estos acuerdos se regularan por medio del libre pacto y la solidaridad entre ellos.

¿Qué significa para usted el nombre de España?
El nombre de España viene del latín de hispania-ae que significa Las Españas y es el nombre con que Roma identificaba a la Península Ibérica incluida Portugal. Con las invasiones germánicas y la posterior conquista de la península por los árabes en plena Edad Media, España se empezó a identificar con los reinos cristianos que se iban consolidando en la península. Castilla con el tiempo se iría apoderando del nombre hasta hacerlo suyo. De esta forma se fraguó el binomio Castilla-España como una misma cosa. Actualmente este fenómeno continua acentuándose desde el propio Estado español como desde los nacionalismos históricos, para justificar sus orígenes medievales y germánicos.

¿De la entidad de España, qué opinas?
Prefiero la entidad de Las Españas. Entiendo que en la actualidad España debe articularse en torno a dos ideas fundamentales. La primera el derecho de los pueblos a la autodeterminación. La segunda, la defensa de la cultura latina, de sus lenguas románicas y de sus tradiciones. La primera es la más fácil de cumplir, aunque parezca lo contrario. En una futura sociedad republicana federal de las Españas, los pueblos o comunidades deben elegir por ellos mismos el pertenecer o no a la republica federal. La segunda premisa es la más difícil de conseguir, aquí nos encontramos que la actual sociedad global nos conduce a un modelo de convivencia de tipo germánico y anglosajón donde sus hábitos y costumbres en el vestir, en el comer, en el relacionarse, etc., se están imponiendo al resto de mundo. La batalla cultural que se avecina pondrá a prueba las lenguas latinas, las relaciones mediterráneas, la gastronomía, etc. Para luchar contra esta invasión cultural se necesita urgentemente aunar fuerzas para reactivar los motores culturales del mundo latino.

¿Qué es el nacionalismo Español?
Es un invento creado por los poderes fácticos del Estado español. Aparece al final de la I Republica, al igual que los demás nacionalismos peninsulares. Es el que menos consistencia tiene, es el más artificial, inventado por la derecha y reinventado por la izquierda estatal y la burocracia política. Su discurso es opaco y falto de legitimidad filosófica. El nacionalismo español ha servido y sirve para mantener en el poder a las oligarquías del Estado español: los burócratas y políticos en Madrid, los señoritos en Andalucía, los amos en Catalunya y los banqueros en Euskadi. La mayoría del pueblo es ajeno a este mensaje y se alinea a él solamente cuando la selección española de fútbol juega un partido internacional. Es pura ciencia-ficción de sus creadores. Recuerdo que cuando yo hacía la mili o servicio militar obligatorio, la mayoría de los soldados eludían de forma mayoritaria los saludos, los himnos patrióticos, los desfiles, las banderas, etc.

¿Qué hechos de la historia de Catalunya de los siglos XVII y XVIII se han falseado?
Los principales han sido el periodo del Conde Duque de Olivares y la guerra de Sucesión de principios del siglo XVIII. El Conde Duque de Olivares es el último gran estadista de la monarquía germánica y ultra católica de los Austrias. Su objetivo político pretendía fortalecer el poder del rey en detrimento del poder de la nobleza, es decir, catalizar el poder del reino en la persona del rey, lo que posteriormente se denominaría como "monarquía absoluta". En España éste intento de modernización fracasó a causa de la oposición de la nobleza catalana y parte de la castellana, lo que condujo a grandes enfrentamientos entre las partes litigantes, que desembocarían en el cambio de vasallaje de la nobleza catalana en beneficio de los borbones franceses. Este problema mal resuelto se complicaría aún más cuando la nobleza catalana volviera nuevamente al vasallaje de los Austrias durante la guerra de Sucesión y las disputas dinásticas entre Austrias y Borbones por el control de la Corona española. La nobleza catalana en su mayoría tomará parte por los Austrias, pero posteriormente la marcha del pretendiente para tomar posesión de la Corona del Imperio Austro-húngaro y el cambio de bando de Inglaterra y Flandes a favor de los Borbones dejaría a la nobleza catalana huérfana de aliados de peso. El pretendiente Borbón con la toma de Barcelona en 1714 y la publicación posterior del decreto de Nueva Planta recortaba los privilegios a la nobleza catalana como a sus aliados. Hay que subrayar que el 90% de la población de Catalunya no tenia ningún derecho ni ninguna libertad ni en la época de los Austrias ni luego con los Borbones, ya que los diezmos, o los derechos de servidumbre o bien los derechos reales, continuaron vigentes hasta 1843, cuando las revueltas del pueblo catalán exigían la abolición de estos privilegios feudales.

¿Qué opina usted de las tradiciones catalanas?
El tradicionalismo catalán es muy amplio y plural; sin embargo siempre se tiende a representar el que se refiere a los linajes Reales o feudales y la sumisión de los siervos a los señores feudales de la nobleza, como del poder de la iglesia. Solemos olvidar con alevosía el laicismo, al asociacionismo, el obrerismo, el republicanismo, etc.

Hablemos del republicanismo catalán.
La memoria histórica de los republicanos catalanes está en baja forma, nos solemos olvidar de fechas tan emblemáticas como 1835, 1843, 1854, 1868, 1873, 1931, 1936, 1939, y nos hacen recordar demasiado una: la de 1714. Esta última fecha es un hecho monárquico y feudal al 100%. Al republicanismo catalán le falta todavía una madurez colectiva. Las únicas organizaciones republicanas en Catalunya han sido y son la CNT y el partido de Pi i Margall, todo lo demás ha sido y es un republicanismo-monárquico, ambiguo e inexistente como tal. Nos falta todavía que hacer mucho a los republicanos catalanes, aún no tenemos formada una identidad republicana, una simbología republicana, una senyera republicana, etc. Hay que recuperar una tradición republicana de una vez por todas.

¿Qué diferencia hay entre España y español?
El nombre de España aparece en el siglo III antes de Cristo y procede del latín hispania-ae, es el nombre que Roma dió a la península ibérica. Español aparece en el siglo XIII después de Cristo en la época de la Reconquista, procede del provenzal y significa habitante de los reinos cristianos de la península ibérica de religión cristiana. La diferencia entre España y español es de 1500 años y sus significados son totalmente opuestos. De lo que deducimos que mientras España significa territorio peninsular, español se identifica con grupo religioso que habita en la península ibérica.

Entrevista a "Luneros" un grup de hip hop del Berguedà

Aquest és un grup nascut en un càlid agost de 2002, però concebut a finals dels 90, degut a les trobades entre varies persones. Els dijous es reunien en un humid local al voltant d'una estufa de butà i poca cosa mes, a part d'un secuenciador musical, bàsic, ja que d'allà en sortiren les primeres produccions musicals, altrament dites bases, que els permetien fer les seves rimes a sobre, ja que no disposaven de "plats", sí, aquells trastos on els vostres pares posaven els vinils durant els "guateques". Doncs això; que van pasar els anys i en principi només es reunien els dijous i compartien micròfon, fins que "Er nanu", va comprar un plat; i tot ja es va precipitar, un dels MC'S, (Mestre de Ceremònies), productor i DJ, per aquest ordre, va aconseguir un sampler, els plats i la mescladora; l'altre va adquirir també un secuenciador i un sintetitzador. La cosa ja estava liada i a partir d'aquells dies ja res els ha aturat. Potser algun cop els heu vist, segurament de nit, ja que de dia costa més de localitzar-los. Al principi eren tres els components d'aquest grup, on el nucli dur de producció el formaven : J2D2, vocalista de The Ajos Porros Band (veure entrevista al *Pèsol Negre* número 5) i CHARLY, el vocalista de la banda desapareguda l'any 99, Ciudadanos Corruptos Políticos Incultos. Més tard el col·lectiu La Fraternidad Luneros, va rebre la incorporació d'un nou membre, MC VICE, que va causar l'inevitable, la formació de La Mêlée del Gremi, projecte de rap de tendència més jarkor, a nivell musical i líric, amb més versos de competició, sana...! Tot seguit, unes preguntes realitzades a dos dels components de La Fraternidad.

_Pesolet: Què significa en la vostra vida el HIP HOP ?
DJ "Er Nanu": Una part de mi i del meu petit món, on la banda sonora és una bona instrumental.
MC "Charly Chan": Ara mateix, tot i demà també, 24 hores al dia, 7dies a la setmana, 365 dies a l'any.

_Pesolet: Tres coses; mercat discogràfic, multinacionals i euros... Que m'en podeu dir ?
DJ "Er Nanu": Jo, com a amant de la música, penso que, així no es pot treballar! El mercat discogràfic es una casa de putes, les multinacionals els chulos i els euros són molt cars...
MC "Charly": Tota aquesta "basura" forma part del sistema, pots entrar-hi i deixarte pervertir, com fan la majoria dels pseudo artistes que veiem i escoltem diariament als mass media, sent alguns, a més, esquirols inventats per un departament de marketing, o qualsevol grup de cabrons paràsits dinosaures de la indústria; o pots entrar-hi autogestionante, treballant dur i sent l'amo del teu producte final; el tema és que si vols intententar viure del teu treball hi ha coses que s'han de fer, respecto l'actitud underground, però... je,je,je...
Bé, respecte els euros, mentres no en tingui, l'autogestió no és possible i els trastos que necessitem... Ai! pela llarga.

_Pesolet: Quins plans teniu actualment ?
"Charly": Demà intentaré despertar-me dels somnis i enfonsar-me en la pèsima realitat. Je, je... Concienciarnos en treballar dur per tenir un repertori sòlid, estaria prou bé. I presentar-ho en directe... La hostia...
Si perdem el temps fent plans, ens arribarán els trenta, "que están a la vuelta de la esquina"...

_Pesolet: Quina diferencia hi ha entre LUNEROS i La Mêlée del Gremi ?
"Charly & Er Nanu": Vem començar sent LUNEROS, jo ho definia com a Hip hop-ragga dub style,
ja que J2D2 rapejava i jo tirava cap al ragga i alguns troços cantats sobre bases amb més canvis que els típics 4 compasos en bucle. Ara degut a una evolució i a l'entrada al grup del VICE, tots ens vem posar les piles, fent més versos i fabricant més RAP. Quan tots ens ajuntem representem LA MÊLÉE.

Amb Luneros utilitzem el castellà; amb el Gremi es barrejen castellà i català sense perjudicis absurds.
Hem sentit coses que sonen bastant malament i gent que diu que fa rap en català, quan realment fan pop, com el popero aquell, crim, o com merda es digui. Quan aquesta gent sentin VICE i J2D2 es cagaran als pantalons, perquè veuran com es fan realment els bons versos en català. Sense estandarts ni merdes comercials per a "quinceañeros", etc... Nosaltres escoltem bastant hip hop francès i sona "gordíssim". No volem representar ni ser els abanderats de cap moviment. Els meus companys, ho fan en català, hi ho fan bé, (per no dir que són els únics que he sentit que s'ho curren i que cola i la gent conecta sense necessitat de proclames panfletàries) "Er buen hip hop traspasa fronteras i diferencias entre lenguas".

_Pesolet: I per acabar ?
"Er Nanu & Charly" : Saludem a J2D2 i VICE, que a aquestes hores de la matinada, concretament les 5:30, no estan aquí. Gràcies al Pèsol, per compartir aquesta vetllada (amb 2 sense sostre).

Seguid "caminando, por los baches del camino (...)", com diu un tema dels Luneros.

Apunt final

www.berguedallibertari.org

S'acaba de crear *www.berguedallibertari.org* , un portal per a tots els col·lectius i individualitats llibertàries del Berguedà. En aquest nou espai de llibertat podeu veure les darreres notícies de la comarca, les diverses activitats dels col·lectius i grups llibertaris del Berguedà, les lluites d'aquí i de la resta del món... També s'ofereixen tot un seguit de recursos: podeu fer-vos un correu electrònic, enviar missatges a mòbils, accedir als enllaços i els fòrums més interessants i també penjar la pàgina del vostre col·lectiu, sindicat o grup llibertari.

La iniciativa tot just acaba de néixer i per tant està en plena construcció, però és segur que en les properes setmanes ja estarà en marxa el gruix del projecte que com ens han informat els responsables estarà en constant creixement. De moment dins aquest nou espai podrem trobar la pàgina del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs que tot i tampoc estar acabada ja ofereix força informació. Pel que fa a les pàgines de l'Ateneu Llibertari del Berguedà i de l'Associació Cultural Columna Terra i Llibertat sembla ser que també estaran disponibles en les properes setmanes.

Des del *Pèsol Negre* encoratgem als responsables d'aquest nou projecte llibertari i animem a tothom a col·laborar. Perquè cal treballar col·lectivament per un món millor, per l'anarquia!

L'1 de març la web ja estarà en marxa!

La ressenya

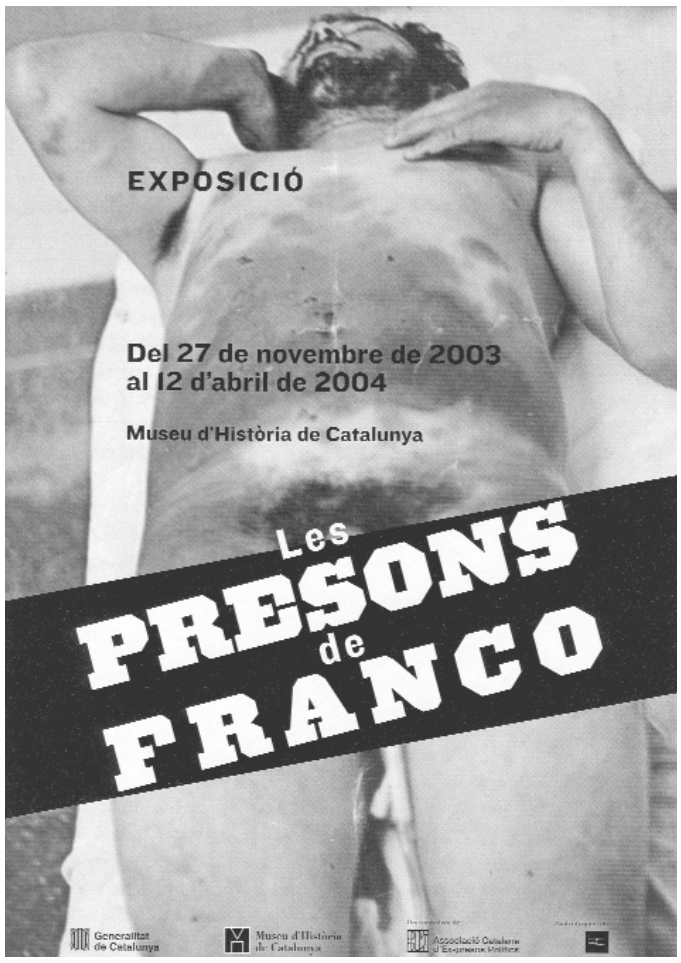

Títol: E*xposició sobre Les Presons de Franco*

Durada i lloc: *Museu d'Història de Catalunya. Del 27 de novembre del 2003 al 12 d'abril del 2004.*

Es tracta d'una exposició amb un muntatge bastant efectista que busca la creació d'un ambient i unes sensacions en estreta relació amb el tema tractat. L'exposició és molt completa alhora de tractar els diferents aspectes del món penitenciari de l'època: dona, infantesa, treball, testimonis, poder, tortura, repressió, justificació de la indústria penitenciaria des del punt de vista legal i "científic". Força general i didàctica.

L'exposició, no tracta adequadament els diferents períodes del Franquisme i, fins i tot, en alguna ocasió planteja l'oposició al règim com si comences als anys seixanta (obviant tota l'oposició llibertària) fent molt ús del material del PCE. Tanmateix això potser és filar molt prim, ja que hi ha quelcom pitjor. La mancança o problema més important de l'exposició és troba sens dubte en el propi plantejament inicial: com s'aborda el tema de les presons unida o millor dit barrejada al règim franquista i amb un periodització més que qüestionable. És a dir, de la manera que està plantejada l'exposició fa pensar que quan va morir Franco tot va canviar. No tracta les presons com a un producte dels sistemes autoritaris i capitalistes. Sembla que sigui només una qüestió del franquisme. Només faltava esmentar els polítics actuals a l'estil Pujol que van passar alguna nit o plàcida temporada a la presó. Parla poc dels primers anys i oblida totalment que la presó continua. Amb la mort de Franco no hi ha trencament, tampoc en l'àmbit penitenciari, potser el que hi ha és just el contrari, un agreujament de la situació, amb les lluites de COPEL els assassinats com el d'Agustín Rueda..., i fins avui amb el règim FIES, la violació sistemàtica dels drets humans, les tortures, la llei antiterrorista i a tall d'exemple la recent mort de Francisco Javier Roman. En definitiva, un tema massa important per ser tractat per una colla d'historiadors acadèmics, totalment aïllats de la realitat social. Aquesta exposició cal veure-la, com tot, amb esperit crític i l'ull viu.
No a les presons!

Pep i tu